

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

— Треба рушати, — промовив Фітц, увійшовши до вітальні Еверглену.

Там чекала Софі. Дівчина сиділа одна на краєчку дивана, одягнена у свій старий людський одяг.

— Я думала, в нас ще ціла година. Хіба не так? — запитала вона, не відводячи погляду від вікна, за яким розкинулося безкрає чорне небо.

— На жаль, у нас нема стільки часу. Рада просто зараз обирає нам покарання.

Софі повільно вдихнула, усвідомлюючи ці слова. Дещо заспокоївшись, вона взяла свій рожевий рюкзак. Саме його вона прихопила з собою, коли покидала сім'ю у світі людей. Тепер, з тим самим рюкзаком на плечах, вона втікає із Загублених міст.

— Усі інші готові? — поцікавилася дівчина, радіючи, що голос не тремтить. Та ще більше гордилася, що стрималася й не вирвала собі жодної вії.

Зараз не час дозволяти собі слабкість.

Настала мить зібрати докупи всю мужність.

Рада прагнула покарати всіх причетних до Чорного лебедя, таємничого угруповання, яке й наділило Софі неймовірними здібностями. Проте дівчина, так само як і її друзі, знала, що справжні лиходії — ті, хто називають себе Небаченими. Ба більше — Фітц, Кіфі й Біана допомагали Чорному лебедю спіймати тих повстанців на горі Еверест. Проте Небачені дізналися про їхній план, тож усе пішло шкереберть. Софі довідалася про пастку саме вчасно, щоб

попередити друзів. Тож їм вдалося повернутися звідти живими, ще й захопити одного заручника. Щоправда, того дня друзі порушили не один закон...

Тож єдиним мудрим рішенням в цій ситуації було піти у підпілля — приєднатися до Чорного лебедя. Софі добре це розуміла, однак її все одно гнітила думка, що доведеться жити поруч зі своїми творцями. Чорний лебідь змоделював гени дівчини, наділивши її винятковими здібностями. У цьому й полягав проєкт «Місячний жайворонок». Та ніхто з Чорного лебедя й словом не прокопався, яка його місія, навіщо все це було потрібно. Не знала Софі й про те, хто насправді її генетичні батьки. Ба більше — вона навіть не здогадувалася, чи матиме можливість колись зустрітися з ними.

— Ми вже вас зачекалися, — сказав Кіфі Софі, коли та спустилася за Фітцом гвинтовими срібними сходами. Юнак чекав разом із Дексом у блискучому фое Еверглену. Обидва дуже нагадували людей, бо ж одягли темні светри й джинси.

Кіфі сяйнув фірмовою усмішкою і поправив акуратно зачесане світле волосся. І навіть попри це Софі помітила смуток у його небесно-синіх очах. Під час сутички з Небаченими хлопець дізнався страшну правду: його матір входила до ворожого угруповання, ще й була однією з його очільниць. Та найгіршим було те, що, перш ніж втекти до столиці огрів, вона атакувала рідного сина, остаточно зрікшись сім'ї.

— Гей, не хвилюйся за мене аж так, Фостер! — вигукнув Кіфі, махаючи руками й розганяючи повітря між ними. Він був чи не єдиним емпатиком, який відчував емоції Софі на відстані.

— Я хвилююся за вас усіх, — похитала головою дівчина. — Ви ж ризикуєте життям. Через мене і заради мене.

— Хіба ж нам звикати? — підбадьорливо усміхнувся Декс, і на його щоках з'явилися ямочки. — Заспокойся нарешті. Ми готові. Єдине... мене непокоїть моє взуття, — на цих словах він вказав на коричневі черевики типового ельфійського фасону. — Усе людське взуття, яке було у Фітца, мені завелике.

— Сумніваюся, що хтось це помітить, — відповіла Софі. — Хоча все залежить від того, скільки часу ми проведемо серед людей. Нам далеко добиратися від центру Флоренції до сховку?

Фітц саянув усмішкою кінозірки:

— Сама побачиш.

Чорний лебідь навчив Фітца прослизати крізь ментальний бар'єр Софі й відкрив хлопцю секретну інформацію, заховану в її мозку. Та чомусь юнак не поспішав нею ділитися. Тож усе, що знала Софі, — треба шукати кругле вікно десь у знаменитому італійському місті.

— Слухай, — сказав Фітц, підступивши до неї. — Ти ж мені довіряєш?

Серце Софі зрадницьки закалатало. Тільки цього не вистачало! Ясна річ, вона довіряє Фітцу. Можливо, навіть більше, ніж будь-кому іншому. Проте сам факт, що в нього є секрети, неабияк нервував. Телепатці кортіло здобути ту інформацію з його голови. Однак Софі вже не раз читала чужі думки без дозволу, тож добряче засвоїла страшні наслідки порушення основного правила телепатії.

— Який же дивний цей одяг! — порушила тишу Біана, з'явившись просто нізвідки.

Вона була щезницею, так само як і її матір. Щоправда, дівчина досі звикала до свого вміння. Скажімо, зараз вона з'явилася тільки з одною ногою. Тож щезниця відчайдушно дригала, щоб з'явилася і друга — і вона могла б твердо стати на дві ноги. Біана була вдягнена у широчезний вицвілий светр і такі само мішкуваті джинси.

— Добре, що хоча б взуття нормальне, — дівчина продемонструвала рожеві черевички на пласкій підшві, ще й з діамантами на кінчиках. — Поясніть мені, з якого це дива у нас тільки хлопчачий одяг?

— Бо я хлопець, — нагадав сестрі Фітц. — До того ж ми не на подіум зібralися.

— А якби й зібralися, то все одно всі погляди були б прикуті до мене! Правильно, Фостер? — запитав Кіфі.

Взагалі-то, Софі б віддала пальму першості Фітцу. Надто вже пасував синій шарф до його темного волосся й очей кольору морської хвилі. А приталений сірий піджак робив хлопця ще стрункішим і підкреслював широкі плечі, до того ж...

— Ой, тільки не це... — Кіфі став між нею і Фітцом. — Людський одяг Фітца — така нудота, що вмерти охота. Ти краще заціни, що ми з Дексом викопали в гардеробі Алвара!

На цих словах обидва розщепили свої светри й показали футболки з логотипами.

— Я поняття не маю, що тут написано, але це ж круто! Правду кажу? — запитав Кіфі, тицяючи пальцем у чорножовтий овал на грудях.

— Це знак Бетмена, — прояснила Софі, одразу ж пожалкувавши про це, бо довелося розповідати Кіфі, чому Темний Лицар крутий.